

Mike Mangini

door Lex Stolk

de perfectie voorbij

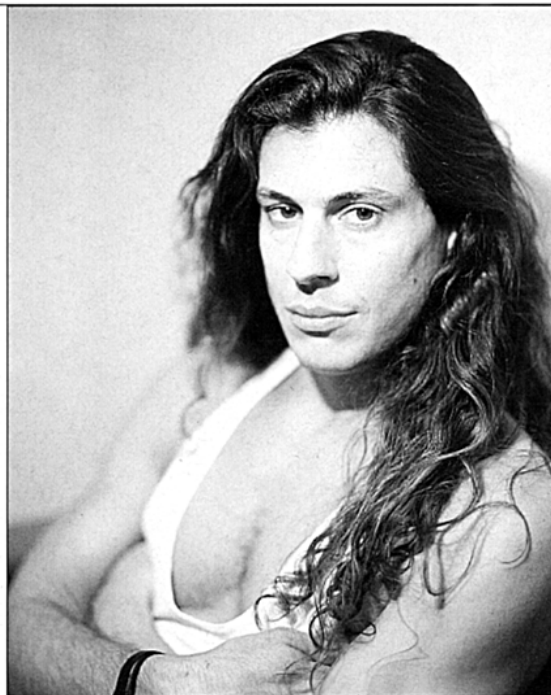
Perfectie: Mike Mangini (34) is het drummende synoniem. Een eindeloos streven naar het foutloze gaat niet zelden gepaard met obsessief gedrag. En obsessief kunnen we Mangini wel noemen. Zijn optreden op Slagwerk 97 filmde hij met zijn eigen videocamera om het vervolgens seconde per seconde minutieus te analyseren. Zijn genadeloze zelfkritiek en eindeloze zoeken naar perfectie bezorgen hem echter geen zwarte of wanhopige gemoedstoestand. Mangini lacht, grinnikt en giechelt wat af.

Mangini: 'Dat giechelen en raar doen neemt soms wel ernstige vormen aan. Ik heb bijvoorbeeld tijdens de laatste tournee met Extreme een keer luid gillend en naakt in een glazen hotellift ritjes omhoog en omlaag gemaakt, en vervolgens de gangen onveilig gemaakt. Nuno (Bettencourt; red.) vertelde me later dat hij me had horen gillen, en uit voorzorg zijn deur op slot had gedraaid. Het is een uitlaatklep, laat ik het zo maar zeggen.'

Uitlaatklep voor een nietsontziende toewijding. Toewijding om alles uit zijn lichaam en brein te halen en in zijn spel te stoppen. Mangini: 'Het heeft twaalf jaar geduurd om op het niveau te komen waar ik nu zit. Ik heb het mezelf ook niet makkelijk gemaakt. Ik wilde de totale vrijheid in mijn spel brengen. Een andere weg zoeken door de verschillende maatsoorten. Daarom heb ik de maat opgedeeld in twintig delen. Zo kan ik bijvoorbeeld een $19/4$ - of een $7/4$ - maat spelen, maar ik kan ook met alle vier mijn ledematen een andere maatsoort aanhouden.' Zijn ogen beginnen te glinsteren. 'Weet je waar ik achter ben gekomen? Alle getallen hebben een eigen karakter, en dan met name de priemgetallen een, drie, zeven, elf, dertien, zeventien en negentien. Dat zijn echt totaal verschillende persoonlijkheden die allemaal hun eigen charme hebben.'

De visie op de oneindige vrijheid binnen het muzikale stramien deelt hij met gitaargoeroe Steve

Wanneer een drummer met een drumcomputer wordt vergeleken, geldt het negen van de tien keer als een grove belediging. Die ene overgebleven keer dat er van beledigen geen sprake is, spreken we over Mike Mangini. De genadeloze, computergestuurde precisie die we van hem kennen bij Extreme, Annihilator, en Steve Vai is het resultaat van discipline en gedrevenheid. En een voorliefde voor priemgetallen.

Sebastian Westervel

'Alles wat je zelf kunt bedenken, kan je ook spelen. De enige beperking ben je zelf.'

Vai. Mangini: 'Ik ben blij dat ik nu eindelijk met hem kan spelen. Ik had hem drie videobanden van mij gestuurd, naar drie verschillende adressen. Uiteindelijk zag hij er een, en nu speel ik in zijn band. Steve ziet ook geen beperkingen om te spelen wat hij wil. Alles wat je zelf kunt bedenken, kan je ook spelen. De enige beperking ben je zelf. Al moet ik eerlijk zeggen dat Steve tijdens optredens nog wel eens meewarig over zijn schouder kijkt als ik helemaal door het lint ga.'

Om achter zijn kit polyritmisch door het lint te kunnen gaan, nam Mangini een theoretische stap. 'Ik heb mijn lichaam opgedeeld in vier even belangrijke elementen - mijn armen en benen dus - op de vier hoeken van een vierkant, en mijn brein is het centrale aansturingpunt. Door jarenlang te oefenen, kan ik nu bijvoorbeeld met de klok mee of tegen de klok in beginnen met mijn rechterhand, die leidt. Vervolgens kan ik met mijn rechtervoet, mijn linkervoet en mijn

linkerhand drie totaal verschillende ritmes spelen. Tijdens het spelen kan ik nu ook - en dat heeft wat oefening gekost - bijvoorbeeld mijn linkervoet laten leiden, of tegen de klok in of met de klok mee het ritmepatroon veranderen.

'Ieder ritme heeft weer zijn eigen specifieke geometrische patroon. Als ik speel, denk ik niet alleen in getallen, maar ook in geometrische figuren die ontstaan door wat ik speel. Vierkanten, rechthoeken, cirkels, en allerlei soorten driehoeken.'

En als je niet denkt het allemaal te begrijpen, komt Mangini met een opmerking die al het voorgaande eigenlijk weer tenietdoet. Mangini: 'Mijn manier van spelen suggereert totale onafhankelijkheid, maar dat bestaat helemaal niet. Voordat ik ervoor koos om professioneel muzikant te worden, programmeerde ik Patriot-raketten, en daarom weet ik het een en ander van computers en hoe ze werken. Het menselijk brein werkt in het geval van onafhankelijkheid precies hetzelfde. De vier ledematen zitten met elkaar in hetzelfde deel van de hersenen en dus kan er van onafhankelijkheid nooit echt sprake zijn. Je kan het wel suggereren. Het brein draait, zeg maar, in een fractie van een seconde langs alle vier de ledematen en besteedt steeds een fractie aandacht aan een van de vier. De andere drie spelen op dat moment even in een vacuüm, maar omdat het in zo'n miniem tijdsbestek gebeurt, lijkt het alsof alle vier de ledematen apart worden bestuurd. Net zoals een centrale server werkt, die een netwerk moet bedienen en razendsnel langs alle gebruikers draait. Een server wordt steeds langzamer naarmate je er meer op aansluit. Het brein heeft maar vier aansluitingen, dus valt er goed mee te werken.'

De vergelijking met een drumcomputer vindt Mangini niet vreemd. Mangini: 'Die vergelijking werk ik met mijn benadering natuurlijk zelf in de hand. Ik beschouw het daarom maar als een compliment. Ik weet dat ik een mens met fouten ben.' ■

Jan Dibbe

